

Миле Петковић

ПОГРЕБНИ ЗАВОД
МИЛОШЕВИЋ & СOMP

МИЛЕ ПЕТКОВИЋ је рођен 1939. године у Крагујевцу.

Упркос мондијалистичкој оријентацији српских позоришта бави се драмским стваралаштвом.

Живи и ради у Београду.

Миле ПЕТКОВИЋ

ПОГРЕБНИ ЗАВОД МИЛОШЕВИЋ & СОМР

ЛИЦА

ДР МИЛОВАН, 50-50 година. Ембрионална варијанта поморавског
Корлеонеа. Комбинована личност. Склон је и добру и злу.

ДР МОЦА, Милованов брат по усвојењу. Склон је само добру.
Мио и шармантан. Иначе, врхунски хирург.

МИТА КУЧЕ, стар али виталан. Паланачки шерет. Са свима интимус.

ЉИЉАНА, Милованова супруга. Некада лепотица,
сада “са задњицом к’о сељачке наћве”.

СНЕШКА, Моцина супруга. Безазлена причалица.
Вечито заљубљена у свог супруга.

МАЈКА МИЛИЦА, Милованова мајка. Стара, али лепа жена.
По мало раскалашна.

МИЛОШ, Милованов син. Свршени матурант. Лепушкаст. Пријатан.

МИРКО, Моцин син. Такође свршени матурант. Интелигентан.

КИНЂУР, локални Пантократор. Вешт комбинатор. Без скрупула.
Кицош.

ПОП ЦЕРИ, превише савремен и комуникативан свештеник.
Такође кицош.

ЈАГОДА, медицинска сестра. Изазовна.

СТЕВА ЈУРЊАВА, средњих година. Динамичан.

БОЖА ЦИН, човечина. Радник. Мученик.

ЈЕКА, служавка код Милована. Згодна и кокетна.

ГАГА ДИЛЕР, мангупчић. Типичан.

ЦЕКИ ПЕВАЧ, кафански певачић. Циганчић.

ЦАР ЖИРА, крупан и глават Циганин.

1. СЛИКА – ЛЕКАРСКА ОРДИНАЦИЈА

*Ординација. Срећена је скупо и зламурозно. Једна шапацирана и аутиома-
тизована враћа су веза са сесиринском собом, а дружа, шакође шапа-
цирана и аутиомаитизована, веза су за “ванредне послове”. Прозор је,
шакође, сигурносан и аутиомаитизован. Интиерфон за комуникацију са
медицинском сесиром, функционише беспрекорно. Уграђен уређај за хла-
ђење. На сиполу повећа хриа болесничких кариона.*

*Уђе Милован, скине мајицу, ша обуче бели маншил, изује елегантне сан-
дале, ша назује беле клоние. Исклучи уређај за хлађење, приђе прозору,
пришиском на дузме га ошвори. Седне за сипо.*

МИЛОВАН: (У интиерфон)
Сестра Јагода, дођите.

Уђе сесира Јагода.

ЈАГОДА: Шта је по жељи, докторе?

МИЛОВАН: Данас ми долази буразер Моца.

ЈАГОДА: Стварно?

МИЛОВАН: Путује сутра на неки симпозијум у Лондон, па долази да се
поздравимо.

ЈАГОДА: Стварно? Ако га не видим, много га поздравите. Нешто се
желели?

Милован је гледа пожудно, уздише...

ЈАГОДА: Да закључам врата?

МИЛОВАН: (Гледа на сипи)
Немам време, маму му јебем, сине, покажи ми мало, да ми
улепшаш дан.

*Јагода лагано, изазовно ошкрива ноге, ша вешито скине бели маншил,
приђе Миловану, седне му у крило. Мазе се и љубе. Милован је нежно
одгурне, шљеине по задњици.*

МИЛОВАН: Тутањ сад. Донеси ми комплет кафу.

Јагода се брзо обуче и изађе.

МИЛОВАН: (Окреће бројеве на шелефону)
Ало, ало, прва српска аптека. Бранкице, како стојимо?
На ноге? Ух, те твоје ноге, што нисам макар десет година
млађи. Шта би? То не могу да ти кажем преко телефона.
Данас ти долази нова роба. Све нађено, не брини. Знам,

знам. Нисам заборавио. Данас ми долази буразер Моца. Хоћу, хоћу, поздравићу га. Само пичи. Ђао.

(Прекине везу, окреће њоново бројеве, добије везу)

Први српски супермаркет. Живославка, животе мој, ех, што нисам нешто млађи. Све је у реду? Имаш залиха? Добро, добро, само пичи, еј, мала, данас ми долази буразер Моца, хоћу, хоћу, поздравићу га. Здраво.

(Прекине везу, окреће бројеве, добије везу)

Први српско-босански бутик? Продајеш ли нешто од одјеће, бона? Шта? Не чујем те добро. Долази ти буразер Мехо из Тузле (нагласак)? Па шта ћу ја с' њим, бона? Да га сместим неће? Добро, важи, само ако тамо није клао Србе. Добро, добро, средићемо.

(Прекине везу)

Уђе Јагода и унесе кафу.

МИЛОВАН: Јеби га господине, сад ми само фали Мехо из Тузле (нагласак).

ЈАГОДА: Какав сад Мехо.

МИЛОВАН: Она Фата из мог бутика доводи буразера Меху из Тузле (нагласак).

ЈАГОДА: Ако, кад сте луди.

МИЛОВАН: Јагода, код Фатине бабе је становао мој буразер Моца кад је као млад хирург радио у Тузли (нагласак), и тамо га држали к'о мало воде на длану, па 'ајд сад не учини.

ЈАГОДА: Код нас је све у сто чвора свезано, па маљем стуцано.

Јагода изађе. Миловас срче кафу. Зачује се дискрејан звук иза дружих вратица. Милован хитро приђе вратицима и отвори их. Уђе дилер Гага. Милован за љутићу леда.

МИЛОВАН: Седи тамо.

(У иншерфон)

Сестро, нико да не уђе без мог позива. Па добро, бре, Гаго, пизда му матерна, па колико пута треба да вам причам? Па, јесте ли, бре, нормални?

ГАГА: Јеби га, докторе.

МИЛОВАН: Јеби га, докторе, то је лако да се каже. Па колико сам вам пута реко кад вам се ћефне да разбијате кафане, седите у ауто па пичите у Банат, Бачку, у Нови Сад, па цепајте, лупајте, ко вас јебе, кад не знате ту цркавицу да сачувате за црне дане.

- ГАГА: Дуле Дилеа нас навук'о.
- МИЛОВАН: Који Дуле Дилеа? Шта ми имамо с њим? Он није наш човек.
- ГАГА: Докторе, цео тај крш коштао само 150 марака.
- МИЛОВАН: Ма немој? Само 150 марака? Знаш ли ти која је то лова данас? Знаш ли да људи, и то од угледа, не могу деци хлеб и млеко да купе? Знаш ли да за 150 марона једна породица може да изгура три месеца, а ако се стисне и четири.
- ГАГА: Нећемо више, докторе. У шта да вам се закупем.
- МИЛОВАН: У сред ноћи ми телефонир'о Кинђур. Каже: "Ови твоји цепају ли цепају", после мало овај нови командир: "Докторе, обуздај ове твоје, иначе ћу и' приводим..." Не смемо да показујемо лову, народ грца у беди, а ви цепате кафану. Да сте паметни да штекујете лову, па кад прође ова алауца да отворите неке радњице, да живите к'о људи, ал' заболело вас...
(Устїане. Ыриђе орману са лековима, оїтвори га, иза скри-
вена мейална каса, оївори је шиформ. Унуїирашњосї
касе йоїуњена хрїама наслађаних новчаница. Из доњеї
дела кесе извуче йовећи бели цак, закључа касу и враїи
орман у йрвобийно сїање)
Имам сигурну информацију да курс неће да се мења до су-
тра ујутру. Ово како знате да замените.
- ГАГА: Много докторе.
- МИЛОВАН: Много кад бију. Кад знате да цепате кафане, ознојте сад мало јајца.
- ГАГА: Кол'ко ту има?
- МИЛОВАН: Двесташесетосам хиљада милијарди динара, то вам је по данашњем курсу тристаде хиљаде и двестапедесет пет марака.
- ГАГА: Важи докторе.
(Са цаком крене йрема враїима)
- МИЛОВАН: (Певушећи)
Стани, стани Ибар водо...

У йом йренуїку Јагодин глас из инїерфона: Докїйоре, сїиїго деда Куче.

- МИЛОВАН: Нек' причекне тренутак.
(*Гађи*)
Попиј једну вискозу, извини што сам вико, сине,
(*Нежно га шамара*)
зла су времена, пазите како се понашате...
(*Сиђа му њиће*)
- ГАГА: Знам, докторе, да се мој отац о мени бринуо к'о ви, куд би ми крај био.
- МИЛОВАН: У мал' да заборавим: шта би са шилинзима?
- ГАГА: Нема, докторе, ни за лек.
- МИЛОВАН: У, маме му га спалим, а хитно ми требају.
- ГАГА: Све покупио златар Бакић.
- МИЛОВАН: Знам. Плаћајте скупље.
- ГАГА: Он се нешто много курчи, докторе, да му кусамо жито, и да се сити исплачемо.
- МИЛОВАН: Чекни мало, није тренутак.
- ГАГА: Докторе, кад затреба ту смо. Докторе, знате како тепа мајка Јоци Циганчету ујутру кад га прати на посао?
- МИЛОВАН: Не знам.
- ГАГА: Љуби мајка сина дилера.
- МИЛОВАН: (*Засмеје се од срца*)
Серете, измислили сте, јебо ве отац мангупски.
- ГАГА: Истина, докторе, чуо Малајац, куне се у децу.
*Гађа њијије њиће, узме врећу, излази кроз друђа врађа. Мирован га њра-
ђи...*
- МИЛОВАН: Пазите шта радите, бабу вам мангупску...
Гађа изађе. Мирован зајвори врађа, њриђе сиђолу.
- МИЛОВАН: (*У инђерфон*)
Јагода, пушћај псетиште.
- Уђе Јађода и деда Миђа. Овај одмах седне на луксузну сиђолицу код сиђола.*
- ДЕДА МИТА: Помаже ти Бог, докторе, и добро ти јутро.
- МИЛОВАН: Бог ти помого.
(*Залаје*)

ДЕДА МИТА: Марш у пизду материну магупску!

МИЛОВАН: Куј ти је дедо, од сабајле?

ЈАГОДА: Докторе, то куче побеснело.

Деда Мита љожудно загледа Јагоду, уздише...

ЈАГОДА: Дедо, да ти се није слошило?

ДЕДА МИТА: Миловане, синко, Јагода, таква ми је сорта: мој покојни деда Соћа касапин, на самртном часу је тражио да му моја покојна баба покаже ону женску срамоту. Сирота моја баба Каравилка морала да задиже сукњу.

Милован и Јагода се смеју.

МИЛОВАН: Гадно кучиште растеш.

Јагода излазећи залаје.

ДЕДА МИТА: Носи се ти, мала!

Јагода изађе.

МИЛОВАН: *(Разгледа картионе)*
И ко синоћке доби? Дремкало ми се, не могадо д' останем.

ДЕДА МИТА: Судија Симић.

МИЛОВАН: Ајде? А колико?

ДЕДА МИТА: Па добар је око две иљадарке.

МИЛОВАН: Баш га оће у последње време. Дедо, долази ми данас буразер Моца.

ДЕДА МИТА: *(Обрадован)*
Доктор Моца? Стварно? Није га било дуго.

МИЛОВАН: Путује сутра у Лондон на неки симпозијум.

ДЕДА МИТА: Много добар човек доктор Моца, много. Такав се човек ретко рађа.

МИЛОВАН: А ја сам као лош?

ДЕДА МИТА: Ма, носи се, бре, ти си друго.

МИЛОВАН: *(Преврће картионе)*
Леле, леле, све сам забушант. Ма, данаске не радим, нема шансе, види Добринка Савић, па она ради три дана годишње, види Жика Манастирка...

ДЕДА МИТА: Јел' он стварно болестан?

МИЛОВАН: Ма јок. Види тазе картон. Грађевинско “Поморавље”,
Божидар Игњатовић, куј тај може да буде, маму му јебем.

ДЕДА МИТА: Божа Џин.

МИЛОВАН: Тачно.
(У интџерфон)
Јагода, дођи.

Јагода уђе.

МИЛОВАН: Данаске не пушћај никог, не радим и шлус. Данаске ми
долази буразер Моца.

ЈАГОДА: (Свесна да јој је џо већ рекао)
Доктор Моца? Јао, ако га не видим, много га поздравите.

ДЕДА МИТА: Ће те доктор Моца моцне боцне.

ЈАГОДА: Куче, марш под кош.

МИЛОВАН: Шта оће Божа Џин? Шта му фали?

ЈАГОДА: Појма немам, сав је смркнут.

МИЛОВАН: Њега пушћај, и никог више.

ЈАГОДА: Баба Мици Кракицкој се развезао пупак...

МИЛОВАН: Па ја сад да јој везујем. Јагода, не зајебавај, ја само
отварам и затварам боловања, а пупкове завезују прави
доктори, ај’ у пизду материну...

Јагода изађе.

МИЛОВАН: Само ми још треба да баба Мици Кракицкој везујем пупак,
немам друга посла.

Уђе Божа Џин.

БОЖА: Добро јутро и помаже ви Бог, људи.
(Залаје)

ДЕДА МИТА: Марш Џин у пизду материну!

МИЛОВАН: Ти Џин дошо од јутроске на зајебанцију.

БОЖА: Јок ја, докторе.
(Смркнућ)

МИЛОВАН: Па шта је, шта ти фали?

БОЖА: Све ме стисло, докторе, много, много не ваља....

*Божи нејријайно, врјољи се на сџолици, криш шаке, гледа у земљу, џа у
деда Мишју...*

МИЛОВАН: Дедо, молим те, иди мало мерачи Јагодине бутине, и ако ниси пишо – пишај.

Деда Миџа хитро усмине и изађе.

МИЛОВАН: А, и тебе ћу да избришем с' рабоша, полако. Џин, о чему се ради?

БОЖА: *(Гуџа њешико љувачку)*
Ти знаш, докторе, колке су код нас плате,
(Засузи)
веруј ми, деца ми по кући пиште гладна, ни за леба немам/
(Плаче)

Милован џануџи крене руком ка џеју...

БОЖА: Враћај руку, докторе, нисам ја просјак, ја сам радник, бре, ја могу овај твој дом здравља сам и да срушим и да сазидам,
(Грица)
нисам ја лењивац, ја оћу да радим, ја оћу да су ми деца сита.
(Рида)
Види, докторе, ове жуљеве, ја се не стидим ниједног посла...

МИЛОВАН: *(Очи сузне)*
Чекај Џин!

БОЖА: Шта да чекам? Кажи ми, шта да чекам? Заболе мене шта сте ви школовани засрали.

МИЛОВАН: *(Сиџа му џиће)*
Попиј једну.
(У инџерфон)
Јагода, једну комплет кафу и то брзом брзином. Ома. Џин, како ја да помогнем?

БОЖА: Можеш, докторе. Имам понуду д' идем месец дана у сечу дрва на Голију. Плаћа човек хиљадарку марака. Знаш шта би ми то значило.

Јагода унесе кафу, брзо изађе.

МИЛОВАН: *(Љуџиџио)*
Носи се, Џин, могу да те држим пет година на боловању.

Милован џише у карџион. Божа џије кафу...

МИЛОВАН: Од данас си на боловању, да ми се јавиш 12-ог августа, иди у сечу, само пази да те тај не прејебе.

БОЖА: Само би ми то још требало.

МИЛОВАН: Поведи рачуна, сад се пуца без упозорења.

Божa крене њрема врајиима.

БОЖА: Много ти хвала, докторе.

МИЛОВАН: *(Пева)*
Стани, стани Ибар водо.

Божa се окрене.

МИЛОВАН: Седи ту и попи још једно пиће.

Божa се враји и седне.

МИЛОВАН: Не може тако, ја сам учинио теби, сад мораш ти мени.

БОЖА: Говори, докторе, све ћу за тебе да учиним.

МИЛОВАН: Морамо да убијемо једног човека.

Божa збуњен, ѓуја љувачку. Милован се смеје.

МИЛОВАН: Шалим се, Џин, шалим се. Нисам ја такав човек к'о што прича овај покварени народ, него одговори ти мени на следеће питање: знаш ли ти како изгледа Бела кућа у Вашингтону? Јеси ли запазио на телевизији или у новинама?

БОЖА: Бог с' тобом, докторе, како да нисам, па ја сам зидар, а ми зидари само зевамо у грађевине, знам како изгледа, овалне беле степенице, чини ми се пет, пет белих стубова, раван кров са испупчењем, испред травњак, како да не знам, а што ме питаш?

МИЛОВАН: Можеш ли ти мени да сазидаш исту такву штенару за мога Клинтона?

БОЖА: Како да не могу. Исту у фас, само, ипак, мораш да ми нађеш фотографије.

МИЛОВАН: То није проблем.

БОЖА: *(Смеје се)*
И баш си решио да Клинци сазидаш Белу кућу.

МИЛОВАН: Кад може да је има онај главоња тамо у Вашингтону, може и мој Клинца овде.

БОЖА: Прича се да се овај твој Клинца све изметнуо на буразера у Вашингтону.

МИЛОВАН: Излудеше кучке за њим. Пљнути онај главоња. Слушај Цин, оћу да штенара има три просторије: у једну да једе, у другу да *прима ѿосеѿе, у ѿрећу да ѿрца, разумеи?*

БОЖА: (Смеје се)
Важи.

МИЛОВАН: Кол'ко за руке?

БОЖА: Ма, ајде, докторе!

МИЛОВАН: Слушај ти, Цин, доктору Миловану Цукићу нико није радио цабе. Јел довољно две хиљаде марона за руке?

БОЖА: Иди, бре, докторе!

Милован извуче из цеѿа ѿвећи шѿѿос новчаница, изброји десетѿ комада, ѿружа новчанице Божи, овај збуњен, дрхѿе му руке...

БОЖА: Докторе, бре...

Милован му сѿѿави новчанице у шаку. Божа се наљло окрене, ѿешико заусѿѿавља сузе.

БОЖА: Хвала ти, докторе, хвала ти, нек' Бог да срећу твојој породици.

МИЛОВАН: Тутањ сад на Голију, ове паре дај жени, а кад се вратиш почињемо са градњом. Кад завршиш дајем ти још хиљадарку. У мал' да заборавим: данаске ми долази буразер Моца.

БОЖА: Доктор Моца? Није га било дуго. Много га поздрави.

Божа изађе а уђе деда Миѿѿа и седне на своје месѿѿо. Истѿовремено жруну у ѿросѿѿѿор Сѿѿева Јурњава, за њим Јагода.

ЈАГОДА: И ово луд човек. Ја ми лепо кажем: "не може унутра", он ме штипну за сису, баш за брадавицу,
(Сѿѿеви)
будало једна, ју, што ме бриди...

МИЛОВАН: Гледај си посла, није је откинуо.

СТЕВА: Здраво, докторе, ди си дедо.
(Залаје и навуиче му качкеѿѿ на очи)

ДЕДА МИТА: Носи се, бре, Јурњава!

МИЛОВАН: Јурњава, кажи драгичка.

СТЕВА: (Узбуђен)
Драгичка, докторе, говори, молим те!

МИЛОВАН: Има дебело да частиш.

СТЕВА: (Очи сузне)
Није?

МИЛОВАН: Јавио ми синоћ буразер Моца да није.

СТЕВА: (Плаче)
Говори.

МИЛОВАН: Много личио на баба Рогу, али није, хвала Богу.
(Певуши)

ЈАГОДА: Код тетка Лепе није оно?

МИЛОВАН: Није.

Стева љлаче, ѓрли Јагоду, ља Милована, ља деда Мију, љоцујукује, и љлачући љева "црвен фесић нано". Једва се смири. Узима мобилни, окреће бројеве, добије везу.

СТЕВА: Ти си, мајка,
(Плаче)
није оно, није оно, јавио доктор Моца доктору Миловану.
Јесте, јесте, сад ми рече доктор Милован, најлепша моја,
најдража моја,
(Плаче)
има да ми живиш, има да ми живиш... слушај ме добро,
поручи оци да ома коље јагње и працер, ома, бре, јел'
чујеш шта говорим, знам, знам да је он цимрија, ал' му је
боље да с'моном нема речи, кад дођем да се окреће и прасе
и јагње, дабоме, све зовемо и с' ким говоримо, и с' ким не
говоримо, тако је, а ја одо' да почастим људе у кафани.
Долазим, не брини. Докторе, Јагода, дедо, вечерас сте
моји гости у "Моравску ноћ". Нећу ни реч да чујем.

МИЛОВАН: Данас ми долази буразер Моца.

СТЕВА: Па њега ми доведи, њега, молим те, докторе, одо' ја...

Стева изјури из ординације, на враћима се судари с љојом Џеријем, који у рукама носи велике кесе са сћраним ознакама.

ПОП ЏЕРИ: Шта је, бре, Јурњава, јел' се опет заратило?

СТЕВА: Попе, код моје мајке није оно, сад ми рече доктор Милован.
(Љуби ѓа)

ПОП ЏЕРИ: (Крсти се)
О, Боже, има Те.

- СТЕВА: Попе, пољубим ти пападију у око.
- ДЕДА МИТА: Боље у дупе.
- Стева изјури из њосиора.*
- ПОП ЦЕРИ: Помаже Бог, људи!
- МИЛОВАН: Бог ти помого, попе.
- ДЕДА МИТА: Бог ти помого.
- ПОП ЦЕРИ: Докторе, Достана Циганка навалила да уђе, тражи ово маторо кучиште, помиње неке марке.
- ДЕДА МИТА: Марш обојица у пизду материну.
- МИЛОВАН: Јебо те, попе, он још с' китом млати паре. Значи, кучиште, запалио си Достану за марке? Види бога ти, шта он зна. Е, морам да је научим да те пријави у милицију.
- ДЕДА МИТА: Лаже, лаже, измишља, свети ми се што сам је оставио.
- ПОП ЦЕРИ: Ма, шта измишља, куне се жена у унучиће. Докторе, ја све мислим да си ти паметан човек, шта ће ти пси у ординацији, а и прописи о хигијени не дозвољавају.
- ДЕДА МИТА: Попе, попнем ти се на ташту.
- МИЛОВАН: Е, бре, матори, срам те било, поштена жена, озбиљна жена.
- ДЕДА МИТА: Докторе, попе, што те озбиљне и поштене циче, к'о кад кољеш прасе.
- Милован и њој Цери се смеју.*
- МИЛОВАН: То само д' убијеш.
- ПОП ЦЕРИ: Ништа друго.
(Крсџи се)
Боже ми опрости.
- МИЛОВАН: Како си прошо?
- ПОП ЦЕРИ: Супер.
- МИЛОВАН: Јел' те тркељали на грани?
- ПОП ЦЕРИ: Ма јок. Иш'о сам с' оном мојом петролејском прдњавом.
- МИЛОВАН: Које годиште је тај ауто?
- ПОП ЦЕРИ: Рено кабриолет из '36-те године.
- МИЛОВАН: И све делове си нашо?

ПОП ЦЕРИ: Све ми Панта Женевац нашо, и то у Женеви.
МИЛОВАН: И усудио си се да са њим кренеш на пут, свака ти част.
ПОП ЦЕРИ: Докторе, све је ново стављено, јури ко тајфун, и кажем ти сјатили се Турци на граници, загледају га, пипкају га, распитују се, мого сам цак хероина да пренесем.

Миловану заиџра мишић на лицу.

МИЛОВАН: Како Ацика, стари крљач?

Пој Цери из једне кесе извади елегантну, скућу кожну торбу и сјави је на Милованов сјо.

ПОП ЦЕРИ: Много те поздравио Аца и пратио ти ову торбу и много се љути што му не одеш.

МИЛОВАН: Морам да одем, ал' све глупи послови.
(Разгледа торбу)
Баш лепа.

Пој Цери вади из једне кесе лећу мушћиклу.

ПОП ЦЕРИ: Дедо, теби пратио ову мушћиклу.

ДЕДА МИТА: Чист ћилибар. Аца је моје унуче, ја сам му некад волео баку.

МИЛОВАН: Како Аца? Причај ми, шта сад игра?

ПОП ЦЕРИ: Он је цар за Фенербахче. Сад игра либера, последњег човека, знаш његову фору: лопта може да прође, ал' играч нема шансе, три ноге сломио.
(Крсћи се)
Боже ми опрости, Турци га зову српинтикам, то ти значи српски осветник. Кад покоси Туре, Аца каже: "Ово ти је за цара Лакија", па опет кад покоси Туре он каже: "Ово ти је за Мишка Обилића",
(Крсћи се)
Боже ми опрости.

МИЛОВАН: Дуго се задржа?

ПОП ЦЕРИ: Десет дана. Ма, не даде ми да пођем.

МИЛОВАН: Извини, попе, извини, запричасмо се, оћеш кафу или пиће.
(У инјерфон)
Јагода, једну комплет кафу.

Милован свима сјја љиће, куцају се и љију.

МИЛОВАН: Попе, данас ми долази буразер Моца.

- ПОП ЦЕРИ: Стварно? Морам да га видим. Докторе, много добар човек Моца. Он, бре, није у стању да помисли зло и ружно. А уклопио се овде перфектно. Све бабе по малама зна.
- МИЛОВАН: Дуго је он овде. Идуће године славимо тридесетогодишњицу.
- ПОП ЦЕРИ: Има толико?
- МИЛОВАН: Има.
- ПОП ЦЕРИ: Ниси ми никад испричао како се то догодило да га усвоји покојни чика Митар.
- МИЛОВАН: Па овако се некако зби. Мој покојни отац Митар Цукић, адвокат овдашњи...
- ДЕДА МИТА: Мој исписник. Бог да га прости, такав се човек више не роди. Ова шугава Грабишка више никад неће д' има таквог човека. Љутио се ти, не љутио, докторе, али ти њему ниси ни за малић.
- МИЛОВАН: У праву си, дедо, не љутим се. Елем, тај мој отац био увртео себи у главу да му син буде доктор, лекар. А да се то постигне услов је да се заврши медицински факултет, а то није баш тако лако, мора добро да се загреје столица, књиге ко телефонски именик. Руку на срце, ја баш нешто књигу нисам много мирисао, ја сам више био за женске, за пиће, за коцку, за банчење. Поштено, ја сам био за једног доброг кафеџију, али судбина је друго хтела. Елем, упишем ја медицину. Предавања, вежбе, колоквијуми, испити, стисли нану им јебем, не дају ти око д' отвориш...
- ПОП ЦЕРИ: Загуљена медицина.
- МИЛОВАН: Још како. На мојој групи био и Моца. Леп, наочит, све зна, све банка, ал' некако скроман, стидљив, колегинице га облећу, он ништа. Привуче он моју пажњу и ја се решим да га боље упознам, да му се приближим, ал' слаба вајда. Одведем га на кафу, на пиће, и миц по миц ми се зближимо, и одведем га у стан на ручак. Моја мајка била донела сарме из Грабишке, прсте да полижеш. Гладан био мој буразер Моца, једе све му пуца за ушима. После средимо балон вина, и он се отвори, и све нам исприча, и да је дете са Козаре, и да не зна ко су му родитељи, да га нека жена са душом из Загреба узела на чување, видиш да понеки Хрват има душу...

- ПОП ЦЕРИ: Ко паук муда,
(Крсџи се)
Боже ми опрости.
- МИЛОВАН: Њега и сад неке дркације колеге зову да Звечковић или др Звечко.
- ПОП ЦЕРИ: Људска пакост нема границе, маму ли им јебем олошку.
(Крсџи се)
Боже ми опрости.
- МИЛОВАН: Па причо како је у школи био најбољи ћак, како му одобрена стипендија. Моја се мајка сита исплакала, и кад се вратила у Грабишку све испричала моме оцу.
- ПОП ЦЕРИ: И...
- МИЛОВАН: И он ми нареди да како знам и умем доведем Моцу у Грабишку. Једва га некако приволим и ми дођемо. Чим га угледао мој покојни Митар, сузе му пошле и реко: “Момире, ти си мој други син”. Одмах га усвојио и он сад дели Митрову имовину равноправно са мном. Помогне мени мој буразер Моца те ја некако спичкам ту медицину, да не би њега мрка капа. Њега после студија задрже на факултету и постане један од наших најбољих хирурга, а ја... знате већ.
- ПОП ЦЕРИ: Неће д’ узме свој део?
- МИЛОВАН: Неће.
- ПОП ЦЕРИ: Како то?
- МИЛОВАН: Тако лепо, неће, врда, тера на шегу. Све сам покушао, слаба вајда. Злопати се тамо по Београду, без пара, знате које су скупоће, које плате. Неће д’ узме. Дам му ја, ал он враћа, неће ни да чује, још вози ону крнтију од мерцедеса коју му је још мој покојни Митар купио. Купио би ја њему ауто само да покаже прстом, ал’ неће. Не знам шта да радим, то ми је велика мука.
- ПОП ЦЕРИ: Не знам шта да ти кажем, чудан човек.
- МИЛОВАН: Журиш попе?
- ПОП ЦЕРИ: Треба да разнесем ове Ацине поклоне, па тек имам сахрану у два, испалио деда Ика опанчар,
(Крсџи се)
Боже ми опрости, лака му земља.

МИЛОВАН: Деда Ика?
(Крсџи се)
Бог да га прости.

ДЕДА МИТА: Ика и од мене био старији.

МИЛОВАН: Не може бити, од тебе не постоји старији човек. Попе, упали свећу у моје име, не могу д' идем на сахрану, долази ми буразер Моца. Попе, да гледамо мало биоскоп?

ПОП ЦЕРИ: Важи докторе.

Мирован извади из фиоке сџола два дурбина, један даје џоју Церију, а са дружим у руци обојица џриђу ојвореном џрозору и ујере дурбине.

МИЛОВАН: Пун базен ко око. Види ону у црвеном костиму, ух, ух, животе... маме ти га спалим.

ПОП ЦЕРИ: Јао, јао, докторе, види ону десно, жути костим, жути, десно, докторе, докторе, дај ми нешто за смирење,
(Крсџи се)
Боже ми опрости.

Деда Миџа цујка око њих, ујиње се на џрсџе, мења наочале, вуче их за одећу.

ДЕДА МИТА: Дајте, бре, дркације, мало мени.

МИЛОВАН: Носи се, бре, дедо!

ПОП ЦЕРИ: Откачи се, псетиште!

ДЕДА МИТА: Јебаћу вам матер и једном и другом!

МИЛОВАН: Види оно, попе, јао, види... бежи, бре, кучиште, купи дурбин, ко те јебе, да ми скикнеш овде у ординацији, па да звекне брука.

Мирован и џој Цери одложе дурбине, Мирован их враџи у фиоку. Из инџерфона Јаџодин џлас: "Ђока Мајмун навалио ко муџав да уђе, а још џијан не види на очи".

МИЛОВАН: (У инџерфон)
Никако га не пушћај. Дедо, јел' ти се можда пиша, иди пишај и зевај сад мало у Јагодине сисе.

Деда Миџа изађе.

МИЛОВАН: Попе, имам разговор с тобом.

ПОП ЦЕРИ: Причај.

МИЛОВАН: Код народа ти алармантно рикнуо рејтинг.

- ПОП ЦЕРИ: Јебеш народ, чувај здравље,
(Крсџи се)
Боже ми опрости. Ма, за све је крив мој отац, куд ми навуће ову мантију, да ми отвори куплерај или коцкарницу, он навалио ко твој покојни Митар.
- МИЛОВАН: Да ти приђеш, благо мени нама, па да народ поломи кичму од клањања.
- ПОП ЦЕРИ: Зајебаваш?
- МИЛОВАН: Јок. Озбиљно ти говорим.
- ПОП ЦЕРИ: Не иде, бре, докторе. Части ми, ти си луд.
- МИЛОВАН: Шта данас не иде, ај' ми одговори.
- ПОП ЦЕРИ: Скинуће ми мантију.
- МИЛОВАН: Ко?
- ПОП ЦЕРИ: Ови моји.
- МИЛОВАН: То препусти нама. Они цупкају на нашу свирку. Слушај, попешањо, лажу који тврде да ћемо да владамо 50 година. Владаћемо стотку. Утуви то, будало поповска. Опозиција је чабар, то је и цивџанима јасно. Зар не видиш да је то све сам гуланфер и немалац, све то ђутуре може да се купи за бурче ракије.
- ПОП ЦЕРИ: Који ћу ви мој?
(Крсџи се)
Боже ми опрости.
- МИЛОВАН: Требаш нам, попе, народски си човек, воле те људи.
- ПОП ЦЕРИ: (Крсџи се)
О, Боже, шта ме стрефи.
- МИЛОВАН: Прекидај, бре, попе, да ми се крстиш испред носа, него, благо мени, да те исликамо за екранче и штампугу, да те закитим са цвџићем...
- ПОП ЦЕРИ: (Смеје се)
Поп Цери са цвџетом у коси.
- МИЛОВАН: Не сери, попино, за то и глава лети. Слушај, има да пукне у "Србија – данас": народни свџштеник, популарни Драгован Марковић, звани Цери, приступио партији која води у светлу будућност.
- ПОП ЦЕРИ: Опасан си човек.

МИЛОВАН: Да не заборавиш да сам за ове политичке керефеке првак Србије. Да ми дођеш, да ми дођеш, прекостура увече код куће на вечеру, на разраду идеје, и не серкај около, мени се све дојави. Сад тутањ, имам посла.

ПОП ЦЕРИ: *(Излазећи, крстџи се)*
Боже, Боже шта се ово збива, дал' нечастиви завладали Србијом?

Поп Цери изађе.

МИЛОВАН: *(У инџерфон)*
Сестро, пушћај псето.

Уђе деда Миџа и седе на своје месџо.

МИЛОВАН: Дедо, слушај ме добро: прво да ми обиђеш радње, проконтролиши све, после д' одеш код Јоксе. Однео сам му јутрос прасе и јаре на печење, око један треба да буде готово. Прасе да буде мало решије. Јокса нек' те доведе са печењем до моје куће. Јеси л' запамтио, ај' понови.

ДЕДА МИТА: *(Полазећи)*
Ма носи се у пизду материну.

МИЛОВАН: *(Вади новчаник)*
Ево, да ти се нађе.

ДЕДА МИТА: Имам, не треба.

Деда Миџа изађе.

МИЛОВАН: *(У инџерфон)*
Јагода, сад никог да ниси пустила, ни мог Митра да устане из гроба, осим Кинђура. Јасно?

Устџане, загледа џорбу на сџолу, врџи жлавом, џрави жримасе. Заџвори џрозор, сџусџи ролеџне, уџали свеџло. Приђе џорби, загледа је, оџвори је, вади из ње скуџа џића, боксове сџраних џигарейџа, разне мирисе. Обе руке до лакаџа сџави у џорбу, неџџо џражи џо данџеџу џорбе, наџао је, вади руке из џорбе, у једној џаци џаковање белоџ џраху у џреџо-знаџљивој кесиџи, а у друџој руџи џедуџиџа коју одмах џрочџџа. Загледа кесиџу, мириџе, из фиоке узме ножић, мало зареже кесиџу, кажџџрсџи умочи у кесиџу, лизне џрах... седи џоднимљен и замиџљен џогледа уџереноџ у џорбу, окређе бројеџе џелефона, добије везу.

МИЛОВАН: Ало, ја сам, слушај ме пажљиво: управо ми божји курир донесе освећену нафору. Добро, добро, сматраш да ја то треба да урадим. Чекам те.
(Прекине везу, окређе бројеџе, добије везу)

Ди си дечко, ди си Адика, стари крљачу, лопта мож', играч не мож', јебати фузбал. Све је у реду. Божји слуга донео нафору. Да, да, разумео сам упозорење, не брини. За сада све тече по плану, свака се промена китно јавља. Крешеш ли нешто? Јок. Кресо си једном па си утврдио да знаш. Удри тамо те Турке изелице, ниси за њи' риљо. Здраво.

(Ойеи окреће бројеве, добије везу)

Ало, Али, ча је пуста лондра контра Грабишки граду. Божји курир донесе освешћену нафору, а нафора небеским кочијама лети четрнаестог преко Франкфурта, да да, преко Франкфурта, тако је, мајмуне, среда, шта се зезаш, пизда ти матерна, стиже око 21 час. Па да, исти хотел. Све тече по плану. Свака се промена китно јавља. Крешеш ли нешто? Како? Енглескиње неће да мешају, јебо те, а зашто, легну и ко краве лење, маму им јебем, креши онда ове наше мешалице, има и' тамо ко салате. Здраво.

(Поднимљен замишљено жледа ѿорбу)

Јагодин жлас из инѿерфона: Сѿиѿо ѿредседник Кинђур.

МИЛОВАН: *(Нажло усѿиане)*
Пушћај.

Уђе Кинђур, за њим Јагода. Милован и Кинђур се здраве и љубе.

КИНЂУР: Ди си, школски друже?

МИЛОВАН: Добро ми дошо Председниче. Јагода, јавићемо ако нам нешто затреба.

ЈАГОДА: *(Излазећи ѿказује флашицу ѿарфема)*
Докторе, видите шта сам добила од Председника.

КИНЂУР: Јагода, одговори ми, има ли нека вајда од овог мог школског друга.

ЈАГОДА: Па, како се узме, Председниче.

Кинђур се смеје, Милован блажо изжур кроз враѿа Јагоду.

МИЛОВАН: Гледај тамо своја посла.

Милован и Кинђур ѿриђу ѿорби. Гледају је и ѿѿије.

КИНЂУР: То је то?

МИЛОВАН: На вешала ће ме отераш, маму ти мафијашку.

КИНЂУР: Прпа, прпа, главоња, усро си се.

МИЛОВАН: Једи говна, говедо!

Кинђур вади кесицу из њорбе, лизне њрах, врати кесицу у њорбу, узме цедуљицу, чииа...

КИНЂУР: Ови мајмуни из Београда ми прате сваки корак.

МИЛОВАН: Ово нам није требало.

КИНЂУР: Мислиш да је мени свеједно, ноћима око да склопим. Шта сад да радимо. Све ово да вратимо у Истамбул, па да скењају и тебе и мене и Ацу. Сипај ми нешто жестоко.

Мирован усїане, узме из ормана скуїо њиће, сииа Кинђуру и себи. Куцају се и исїијају њиће наискаї. Кинђур седне.

КИНЂУР: Суни још.

Пију и љиће.

КИНЂУР: Сине, нема фрке, све испланирано до детаља, не може да омане. Сине, овде лежи три кола чистог хероина, наш тал је 350 000 марона, обе наше куће леже у овој торби. Ај' још једном да размотримо ствар: лажњак данце у торби је направљено тако и од таквог материјала да је недоступно псима, разумеш? То је последња реч технике, а то је и најбитније. Чувени хирург, научник, иде на научни симпозијум, ко ће њега да тркења... остало је рутина, наши мајмуни му дрпе торбу у хотелу, ми палимо за Лондон по лову, коју остављамо на сигурно место.

МИЛОВАН: Ако дође до фрке, па ја увалим у говна човека кога највише волим, шта онда да радим, кога да укантам?

КИНЂУР: Прегризо језик, брљивко, али ако би, не дај Боже, се то десило, све распродајемо, а имамо шта, и вадино човека.

МИЛОВАН: То треба да ти верујем на реч?

КИНЂУР: Мени не верујеш? Ајмо сутра код адвоката, може да се нађе форма да се обавежем.

(Усїане, шейїа)

Међутим, и овај план има једну слабу тачку, само једну.

МИЛОВАН: Коју?

КИНЂУР: Шта ако торба Моци не буде одговарала, буде му можда мала, па отпутује са другом, онда ћорак Мики, оде све у курац.

МИЛОВАН: Маму ти јебем, опасан си мафијаш.

КИНЂУР: Ја сам за тебе и Дилингер и Капоне заједно.

МИЛОВАН: У том случају ја морам да одем у Београд код буразер Моце на дан пута.

КИНЋУР: Баш тако, и све да учиниш да отпутује са торбом.

Милован усїане, уџаси свеїло, ђолумрак, сїїа їїїе.

МИЛОВАН: Најгори си био ђак у разреду.

КИНЋУР: Ја?

МИЛОВАН: То, ко други. Да ти није било оца, покојног чика Саве, Бог да га прости, био би обичан циброња или рабаџија.

КИНЋУР: Сматраш?

МИЛОВАН: Зар чика Сава није имао посебан обор за професорске прасиће?

КИНЋУР: То је углавном тачно. Скоро смо били дошли са села па смо били збуњени. А да теби није било оца Митра Цукића, адвоката овдашњег, Бог да га прости, који је у буђелару имао посебну преграду за професорске позајмице, знаш у ком би месецу ти завршио школе – у курцу месецу. А у истом би месецу завршио медицину да те није шлеповао буразер Моца. Њима двојици да пијеш воду за здравље, иначе би ти мени диловао девизе дал' поред споменика Марчету Ресавчету или Стевици Синђелићу, није битно, а апсио би те макар једанпут месечно за пример.

Сада Кинђур сїїа їїїе.

МИЛОВАН: Кресну ти ја ону Гоцу Жабарку у осмом гимназије. Која буља, које бутине.

КИНЋУР: Кресну ја теби исто у осмом ону Машу што била дошла из Крагујевца да овде матурира. Које тело, а бело ко млеко.

МИЛОВАН: Кад смо становали у “Студењаку” кресну ти ја ону Чачанку са архитектуре, како се зваше... Бранкица Предић, рибче и по беше.

КИНЋУР: Кад смо становали у Коче Капетана кресну ти ј а ону бедевију Мицу Црногорку, Мицу Радоњић, ноге до Вировитице.

МИЛОВАН: Кад смо становали у Палмотићевој кресну ти ја и Дринку и Дренку.

КИНЋУР: Е, лажеш, Дринку ниси.

МИЛОВАН: Ја лажем?

Усџане, из фиоке узме фоџиоџрафију и љружи је Кинђуру.

КИНЂУР: *(Заљледа фоџиоџрафију)*
У, маму јој курвину!

Сада Милован сиџа љиће.

МИЛОВАН: Што ми, сине, не даш мало секретарицу Виолету, није она за тебе.

КИНЂУР: Ма немој, него је за тебе.

МИЛОВАН: Који ти је, шта си се заинтачио?

КИНЂУР: Неће моћи.

МИЛОВАН: Сретнем је пре неки дан па је питам: “Виолета, злато, кажи ми може ли ти шта онај мој школски друг”, а она: “Чалабрцне ме, он је мој чалабрчак пред озбиљан ручак”.

КИНЂУР: Маму ли ти јебем, што волиш д’ испаљујеш.

МИЛОВАН: *(Усхићен)*
Што је фора, Кинђур Чалабрчак.

КИНЂУР: *(Кисело)*
Ланеш ли негде, одјебо си!

МИЛОВАН: Да ти дам за Виолету сестру Јагоду, докторку Вишњу, и једно Циганче од 16 година, да га олижеш ко сладолед.

КИНЂУР: Не долази у обзир, креши ти твоје воћке и Циганке.
(Усџане да крене)
Морам д’ идем, чекају ме они мајмуни у Општини.

МИЛОВАН: *(Ошџиро)*
Седи још мало.
(Сиџа љиће)
Немам више с ким људски ни да се испиздарам. Наши пола рикнули, пола отишли у опозицију, само си ми ти остао.

КИНЂУР: Имаш ти буразер Моцу, а ја само тебе.

МИЛОВАН: Адвокат Јанићије, кад би мого крви би нам се напио.

КИНЂУР: Знам.

МИЛОВАН: Предузми нешто.

КИНЂУР: Није тренутак.

МИЛОВАН: Ако му не можеш ништа друго, макар га упуцај.

Обојица се смеју.

- МИЛОВАН: Ретко се виђамо, дођи ми данас на ручак, дркацијо!
- КИНЂУР: Ех, кад би мого. Пун сам до седам, а у осам морам да сам у Београду.
- МИЛОВАН: У повратку сврати код Јоксе у “Моравску ноћ”, тамо ће да седимо буразер Моца и ја.
- КИНЂУР: Е, то може, сигурно свраћам.
- МИЛОВАН: Сине, дал’ је у реду све ово што радимо?
- КИНЂУР: *(Уздише)*
То ни онај горе не зна.
- МИЛОВАН: Да не испаднемо ми јебена страна
- КИНЂУР: Изгледа да си ти био најглупљи ђак у разреду: колико пута морам да ти објашњавам, ниједно богатство на овом свету није створено поштењем, утуви то, глупердо, већ у трећој генерацији се заборавља порекло богатства. Према томе се и управљај. Ај’ здраво.
(Усмијане, крене до вратица, засмијане)
И како смо се договорили.

Изађе. Милован пооднимљен седи и зури у њорбу.

2. СЛИКА – МИЛОВАНОВА ТРПЕЗАРИЈА

Мированова трпезарија. Божања и ележанџина. На средини се блисија постојављен сјо за обед. У једној фојтељи седи мајка Милица са неким ручним радом у рукама и шипајом поред, у дружој Љиљана прелисијава часојисе. Деда Мија и Мирован седе за малим сипилским сјочичем и џијуцкају. Милош се неодређено креће по просјору. На видном месју – њорба.

- ДЕДА МИТА: Што се, бре, Милице не удаш за мене, да будем татко на овога доктора, па да ме целива у руку, и да ми тражи паре за бонбоне и биоскоп.
- МАЈКА
- МИЛИЦА: Прошло наше, Мито. Стар си. Шта ти и ја да радимо? Да се гледамо и плачемо.
- МИЛОВАН: Мајко, не буди сигурна. То је једно опасно кучиште, има швалерку Достану Циганку, иде код ње кад се смркне бициклетом из прошлог века.

МАЈКА

МИЛИЦА: Ју, Бог вас не убио! Јел' стварно црни Мито? Ја све мислим да ти само ђавкаш, а не уједаш.

ДЕДА МИТА: Раскинуо сам са Достаном. Сад идем код Босе Штрикерке.

МАЈКА

МИЛИЦА: Па, она може да те носи у зубима, и да ти доручкује са темена.

ДЕДА МИТА: Не брини ти, Милице, за то. Јел' фали нешто мишу испод стога сена?

Милован нервозно гледа на саји, коцка се са деда Мићом.

МИЛОВАН: Ај' нек' ти се види, дедо!

ДЕДА МИТА: Нек' се види теби.

МИЛОВАН: Много си нешто пргав у последње време, него... да одерем ја тебе једне кратке дарде, рецимо до пет стотина, док чекамо буразер Моцу.

ДЕДА МИТА: Ја сам за тебе доктор за дарде.

МИЛОВАН: Ти? А последње 16:3 код Славка Басаџије.

ДЕДА МИТА: За кога 16:3?

МИЛОВАН: Па, није ваљда за тебе, што се, дедо, правиш луд?

ДЕДА МИТА: *(Крсти се)*

Овога ми крста за мене било 16:3. Милице, што овај твој лаже.

МИЛОВАН: Ти си, дедо, скроз излапео.

ДЕДА МИТА: Да питамо Цолета Фуксу и Воју Кампоманеса, гледали људи са сопствене очи.

ЉИЉАНА: Ни онај горе не може да размрси за кога је било 16:3.

МИЛОВАН: Тебе ништа нисам пито, гледај своја посла.

Оћласи се Милованов мобилни.

МИЛОВАН: Ало, ја сам. Добро, добро, хвала ти Шуцо. Кад завршиш смену, попи нешто код Јоксе на мој рачун.

ЉИЉАНА: Шта је било?

МИЛОВАН: Каже Шуца милицајац стигли, одоше на гробље.

ДЕДА МИТА: Их, доктор Моца, их, зна човек за ред.

МАЈКА

МИЛИЦА: *(Брише сузе марамицом)*
Откад је умро Митар, то дете увек прво оде на гробље да му припали свећу. Такво дете, Мито, нема у три царева града.

МИЛОВАН: *(Виче)*
Јеко, Јеко!

Уђе Јека. Деда Миџа је љуџа очима.

ЈЕКА: На услузи, господине.

МИЛОВАН: Јеко, све је у реду?

ЈЕКА: Јесте, господине.

МИЛОВАН: Код осталих може нешто и да промакне, али када се ради о моме буразеру Моци...

ЈЕКА: Схватила сам, господине.

МИЛОВАН: Оно црно манастирско вино нисте ваљда ставили да се хлади?

ЈЕКА: О, свакако не.

МИЛОВАН: Слободни сте.

Јека изађе.

МАЈКА

МИЛИЦА: Мито, ти замал' д' уганеш трепавицу.

ДЕДА МИТА: Жива сам душа, Милице.

Мирован узима шџил карџа, оловке и џаџир, меша карџе и дели.

МИЛОВАН: Е, са'ћу те, дедо, одбијем од сисе да више не лажеш, да ти ја покажем која нога иде на који опанак, и чија нана црну вуну преде.

Игра џочиње. Игра одмах жусџра уз џиџичне коменџаре. Приђе Милош и кибицује. Звук заусџављања возила. Милош хиџро усџане, скокне до џрозора.

МИЛОШ: Ево их.
(Исџрчи)

Мирован се џрѓне, баџи карџе, хиџро усџане, доџерује косу и одећу и брзо изађе. Исџо учини и Љиљана. Мајка Милица осџане у фоиџељи, али видно узбуђена.

МИЛОВАН: *(Off)*
Добро дошли!

МОЦА: (Off)
Боље вас нашли!

МИЛОВАН: (Off)
Снајка, Митко, добро нам дошли.

Улазе загрљени прво Моца и Милован, за њима Љиљана и Снешка, на крају Милош и Мишко. Моца приђе мајка Милице, ђре се и љубе.

МАЈКА
МИЛИЦА: (Кроз сузе)
Љуби мајка најбољег хирурга на свету, лепи мој, паметни мој!

МОЦА: (Узбуђен)
Нисам, мајко, најбољи.

МИЛОВАН: Али си до најбољег.

Видно узбуђен и појшишиен издвоји се Моца. Глас мајка Милице који се понавља: "Љуби мајка, љуби мајка, љуби мајка..." Моцино лице болна маска. Ојрезно му приђе Снешка, нежно га задрли, љуби, мази, мрси му косу. Моца реажује, мази је, сипеже, рука му крене ка задњици... Снешка га грубо одгурне.

СНЕШКА: Марш, барабо, кад може нигде те нема.

Моца се здрави и љуби са деда Мишом.

МОЦА: Здраво, живо, дедо!

ДЕДА МИТА: Ди си, бре, докторе београдски, заборави сиротињу?

МОЦА: Буразер, како овај деда? Има ли нешто од њега?

МИЛОВАН: Видиш и сам – сазрева.

ДЕДА МИТА: Не чачкај мечку, двајесдругог сам саранио, који се зајбаво ко ти.

Смеју се.

Из off-а лајање пса. Уђу Милош, Мишко и Клинтон. Моца и Снешка му приђу и мазе га.

СНЕШКА: Клинцо, лепотане...

МОЦА: Клинтоне, Клинцо, бленто један блентави, које си зло данас смислио Србима, а? Ти стварно сматраш да можеш да затреш семеце Србину. Е, прејебо си се, прејебо. Глуп си ти, Клинцо, много глуп. Нико на свету не може да затре семе Србину. Питаш зашто. Е, зато што смо много жилав народ, такви као ти направили су нас жилавим, па се према томе равнај и не бацај дабе паре.

Клинион приђе деда Миши, овај га милује и мази.

МИЛОВАН: Клинцо, овај ти је деда, пољуби деду у руку.

ДЕДА МИТА: Марш у пизду материну.

Сви се смеју. Милош и Мишико изведу Клиниона.

МИЛОВАН: *(Сиша ииће)*
Пробај ово, седамнаестица. На препек и по, чиста ко суза.
Донео ми Мића Мазга.

МОЦА: Што је питка.

МИЛОВАН: Не могу ове слепце д'убедим да је боља седамнаестица од осамнаестице.

ЉИЉАНА: Ух, што је то битно.

МИЛОВАН: Ништа те не питам, гледај своја посла.
(Моци)
Како је у престоници? Може л' народ макар да се пре-
храни?

МОЦА: Зло би било да није контејнера.

МИЛОВАН: Оперишете ли?

МОЦА: Ко има пара оперишемо, ко нема Бог да опрости.

МИЛОВАН: У, маму му јебем.

МОЦА: Црно, буразеру, ко гавран.

ДЕДА МИТА: Моцо, знаш шта каже Ранко Усранко: "Оперисо ме док-
тор Моца сас калемарско ножиче, а зашио сас сицимче".

Сви се смеју.

МОЦА: Закрпио сам га да се не види, маму му усрану. Шта има
ново? Играте ли?

МИЛОВАН: Играмо, старо друштво.

ДЕДА МИТА: Има један нов.

МОЦА: Ко је тај?

МИЛОВАН: Нови командир, врногорчић, пиципевац. Не игра лоше,
али швроцер, нема лову. Чим је шњур већи од хиљадарке,
он се усере. На ситно шурка ове беспариће. А... пукла
тиква између Киће стаклоресца и Гинде милицајца.

МОЦА: Ајде, а зашто? Они као побратими...

МИЛОВАН: Мој ми га зна. Кића тврди да га Гинда испалио за 12 хиљада марака, а Гинда тврди да га Кића испалио за 200 хиљада шилина, јебем ли га.

МОЦА: Да нису са женама помешали ноге?

МИЛОВАН: Није искључено. Ниједна ни друга нису од раскида.

МОЦА: Зна ли више Ранђел берберин, он је добар и са једним и са другим.

СНЕШКА: Прекидај, бре, човече, милицајац, стаклорезац, берберин, све неке цвећке.

МОЦА: Ништа те нисам пито, гледај своја посла, и последњи пут те опомињем да ми не потцењујеш другове.

МАЈКА

МИЛИЦА: За астал, децо.

(Виче)

Јеко, приноси. Митко, Милоше, ручак

Деда Миџа устјане и крене према врајима.

МИЛОВАН: Ди ћеш дедо?

ДЕДА МИТА: Имам посла.

МИЛОВАН: Остани да ручаш.

ДЕДА МИТА: Од срца хвала, понуђен к'о почашћен.

Деда Миџа изађе. Милован и Моца за њим лају, скаличе... Деда Миџа се врађи.

ДЕДА МИТА: Јебем вам матер и једном и другом, па братски поделите.

Деда Миџа изађе. Сви се смеју.

МАЈКА

МИЛИЦА: Ју, ју, шта то рече?

Уђе Јека са елегантном чинијом у рукама коју сјавља на сјо. Моца заустјави поглед, заблене се...

МОЦА: Овај, овај, буразере, како да кажем, где нађе ово?

СНЕШКА: Шта си зинуо, манијаче један?

МИЛОВАН: Ми са села, ето тако...

ЉИЉАНА: Шта, бре, мумлаш?

МИЛОВАН: Избегличица из Книна, мученица, севап је...

МОЦА: Ово мораш боље да браниш него што је њен Книн браћен.

СНЕСКА: Шта мумлаш, барабо једна?
 МОЦА: Шта је овој жени? Шта ти је поамна жено? Који ти је?
 Шта ме не оставиш на миру?
 (Мировану)
 Свака ти част, буразере!
 ЉИЉАНА: Е, неће та више да се врца по мојој кући.
 МИЛОВАН: Шта ти је горопадна жено? Она сиротица једва живу главу
 извукла, из пакла побегла...
 МАЈКА
 МИЛИЦА: Сви за астал, да ручамо, дао Бог.
 (Виче)
 Милоше, Митко, ручак!

Милош и Митко се сјуре низ сјејенице, а остали заузму место за сјолом. Ручају. Јека доноси и односи јела. Моца баца пољед према Јеки...

МОЦА: Опростите, рече ми мој буразер Мирован да сте избегли
 из Книна. Опростите на индискрецији, у којој фази?
 ЈЕКА: У последњем тренутку, господине, могло је да нас нема.
 МОЦА: Страшно, ова трагедија није смела да се догоди. Бојим се
 да те просторе никад нећемо моћи да повратимо. Неко ће
 морати да положи рачуне народу, да одговара пред исто-
 ријом.
 ЈЕКА: Опростите, али то су фразе.
 МОЦА: У праву сте, сасвим сте у праву.

Јека изађе.

СЕСКА: Љиљо, сестро, чу ли га:
 (Ојонаша Моцу)
 “Страшно, страшно, неко ће морати да положи рачуне...”.
 Море, положићеш ти мени рачуне, барабо једна!
 МОЦА: Ово је нечувено, ја не смем уста да отворим, ни са Срп-
 кињом – страдалницом да попричам.
 СНЕСКА: Не фолирај се. Знаш те ко злу пару. Чим зинеш знам шта
 мислиш.
 МОЦА: Полако, ја ћу тебе у “менталац”, код доктора Бојанића,
 полако.

Ручак је завршен. Јека распрема сјо.

МИЛОВАН: Милоше, дигни дупе па ми додај ону торбу.

Милош хитро устане и Миловану дода торбу.

МИЛОВАН: Да не заборавим, буразере, донесе ми јутроске попешања
Цери ову торбу, пратио ми Аца Крљач из Истамбула, а ти
сутра идеш на тај симпозијум, па да изгледаш репрезен-
тативно.

Моца узме торбу у шаке, разгледа је, пипка је, отвори.

МОЦА: Што је лепа, јебо те, првокласна кожа, супер израда.
Много ти хвала буразере, увек мислиш на мене.
(Усџане, и са ѿорбом ѿарадира...)
Има да развалим Енглескиње.

СЕШКА: Е, мој...

МИЛОВАН: Без бриге, снајка, мртва пувала, реко ми поверљив човек.

ЉИЉАНА: (Подруљиво)
Реко ми поверљив човек

МИЛОВАН: Јел' видиш шта мени ова моја ради.

ЉИЉАНА: Снешка, нећу да се расправљам. Митко и ти остајете овде.

СНЕСКА: Нисмо тако планирали.

МИЛОВАН: Снајка, нећемо да се расправљамо.

МОЦА: Можда није лоше. Шта ћете у оном усијаном и шугавом
Београду. Кад се вратим из Лондона долазим одма овде.

СНЕСКА: Треба да те спремим за пут.

МОЦА: Могу сам, лучше моје, волем ја њу.
(Мази је, она се дури)

СНЕСКА: Митко, слажеш ли се?

МИТКО
И МИЛОШ: (У џлас)
Ура, ура, ура.

МИЛОВАН: Јел вас двојица, ти синовац, и ти Милоше, научисте ли
малчице карамбол? Знате услове, прво пет стотина ма-
рона на сунце, па играмо. Све поскупело, толко кошта
вечера код Јоксе, шта вам можемо.

МОЦА: Не можемо довека да вас цабе подучавамо.

МИТКО: Играмо стриче.

МИЛОШ: Играмо.

МАЈКА

МИЛИЦА: *(Молећиво)*

Немојте, децо моја, опет ће да вас победе, па да вас задевају, немојте!

СНЕСКА: Баталите, децо, ћорава посла, не правите им чапраз-диван.

ЉИЉАНА: Митко, сине, Милоше, чедо мамино, слаби сте за њих.

МИЛОВАН: Чедо мамино, да се дете не траумира.

МАЈКА

МИЛИЦА: Како вас, бре, није жао?

МИЛОВАН: Шта им, мајко, радимо? Победимо их па се мало шегачимо.

СНЕСКА: Браца Миловане, што им то радите?

МИЛОВАН: Зато, снајка, да не забораве с' ким имају посла.

ЉИЉАНА: Браца Моцо, оставите децу.

МОЦА: Снајка, видиш колики су клипани, да се мало размрдају.

Мийко и Милош се њихо договарају, ваде њаре из џепова, броје...

МИЛОВАН: Шта је, шта се домунђавате? Имате лову, немате лову, играмо или не играмо?

МИЛОШ: Нано, дај нам 200 марака.

МОЦА: А, то ли је то.

МАЈКА

МИЛИЦА: Даћу вам, децо, ал' немојте да играте, опет ћете да изгубите па после да плачете.

МИЛОШ: Нећемо, нано, нећемо.

МИТКО: Нећемо овог пута да изгубимо, нано, кад ти кажем.

Мајка Милица из недра извади новчанице увијене у марамицу, њуне у њалчеве, одброји и ѡружи их Милошу. Милош и Мийко је љубе и захваљују.

МАЈКА

МИЛИЦА: Бездушници једни, срам вас било.

МИЛОВАН: Е, сад на посо!

МОЦА: Сад се, дечаци, лепо поздравите и изљубите са најмилијима.

Мирован и Моца тријумфално уступају, као разгибају мишиће на рукама, прећласно почну да певају “Сојнице девојнице”. Милош, Мишко, Мирован и Моца уз Јекину помоћ, ругински прво скину чаршав са столице, па панел-ћлочу, и укаже се зелена чоја – билијар сто. Из посебних преграда извлаче ћакове (шћајове), кикс (креда за мазање врха шћаја), шмир-ћлом доћерују кайице ћакова. Мирован укључује специјалан комјутер и на екрану се појави на једној страни “мајстори”, а на другој “ћацери”.

- МИЛОВАН: Мислим да је ово реалан однос страна.
- МОЦА: Буразере, што водем да нађем овцу, па је шишам, шишам, а она мирна, ћути, не буну се.
- МИЛОВАН: Ко то не воли?
- МОЦА: Да знаш да ми је много жао кад их овако гледам.
- МИЛОВАН: И мени. Али, шта се ту може.
- СНЕШКА: Мишкићу, Миткићу, не наседајте на њихове трикове.
- МАЈКА
- МИЛИЦА: Како вас, бре, маторци није жао?
- МИЛОВАН: Шта вам је, бре, жене? Шта им то радимо? Ми не можемо да и’ поставимо за владике, немамо те ингеренције...
(Смеје се)
- МОЦА: Али да их у карамболу испердашимо...
- СНЕШКА: Е, мој папагају.
- МОЦА: У реду је, буразере, да их пустимо, да се не секирају мамини синчићи/
- МИЛОВАН: Ако треба, немам ништа против.
- МИЛОШ: Хоћемо ли да играмо или да се зезамо?
- МИЛОВАН: Наравски да играмо.
- МОЦА: Дечади, знате ли ви с ким играте? Знате ли да играте са непобедивим паром у Грабишки.

Све је спремно за почетак игре. Мајка Милица, Љиљана и Снешка су заузеле места за кибицовање, играчи су око столице. Мирован намењена лопту за почетни положај, маже кайицу ћака киксом.

- МИЛОВАН: Драга наша децо, поносу наш, дике наше, будућности наша, наследници наши, овај сто се зове билијар сто а игра карамбол. Када својом лоптом макар очешеш остале две направив си један карамбол, зправо један поен. Ово је племенита друштвена игра...
- МИЛОШ: Тата, стварно ниси духовит.

ЉИЉАНА: Аман, божји створу, прекидај, ако за Бога знаш. Како те не мрзи да стално мељеш?

МИЛОВАН: Тебе ништа нисам пито, гледај своја посла.
(Изведе поочейни ударац и осћвари карамбол)
Један ко ниједан,
(Насћавља да иџра)
двојка, два или двојче цуцуројче, три, три пут Бог помаже,
четвртајче, пет, петајче или Петко Перин и Вуле Генин.

МОЦА: Вукашин Генин.

МИЛОВАН: И то знаш?

МОЦА: Петко Перин и Вуле Генин су први билијар сто донели у Грабишку.

МИЛОВАН: Свака ти част, буразере!

СНЕСКА: Јао, људи, свезналац. Боже, има ли те?

МОЦА: Тебе ништа нисам пито, гледај своја посла.

МИЛОШ: Ја мислим да прекинемо игру. Ви се спрдате.

МИЛОВАН: (Насћавља иџру)
Ма, јок, играмо... Шестаће или Милош Шестић. Зибен, никад се не каже седам, зна се зашто, осам или Осман Карабеговић, куј тај беше – наш човек, деце девет беше авионче и по, десет, банка, прва српска банка.
(Гесћ ирсћима обе шаке)

МОЦА: Играј мало брже буразере, да им скратимо муке, не могу да их гледам овако уњоњене.

МИЛОВАН: Ко дете кад се укаки.
(Насћавља да иџра)
Једанаестица или женске ноге.
(Промаши)
У мамицу ти...

Следећи иџрач је Милош. Удари лојћу несћрејно и иромаши.

МИЛОВАН: Шта би? Ђорак? Биће боље следећи пут. Нико се научен није родио.

(Будући да ијарћија карамбола иџраје оићприлике један сачћ, неминовно је и неоћходно редићељско решење у циљу сажимања радње. Сћарији ијар ирву ијарћију добије лако и убедљиво, друџу ијарћију, уз сва задиркивања млађеџ ијара, изџубе да би у ирећу ијарћију, мајсћорицу, уиши фуриозно и у иоџледу разлике у иоенима декласирали млађи ијар. Иџра је на самом крају. Сћарији ијар је осћварио 96 иоена и до завршећка ијарћије, дакле до

101 остало им је да остваре само њих поена, док је млађи пар остварио само 6 поена и до завршетка партије потребно им је у тренутној косиелацији израчких могућности недостижних 95 поена.)

Мирован и Моца заједљиво тријумфују уз обавезна задиркивања. Снешка и Љилана попишане и бесне, мајка Милица чак брише очи марамицом. Милош и Митко неочекивано бодри и насмејани. Загрле се и певају "Српске девојке". Сви се узнемирено погледају.

МОЦА: Шта им би?

МИЛОВАН: Откуд знам.

МОЦА: Који вам је?

МИЛОВАН: Еј, бре, дечаци, да нисте мало шанодушани?

МОЦА: Е, до Бога!

Милош и Митко заврше песму.

МОЦА: И шта сад?

МИТКО: Па ваљда да завршимо партију.

МОЦА: Коју партију?

МИТКО: Ову.

МОЦА: Знаш колико имамо ми а колико ви?

МИТКО: Знам, знам. Ми имамо само 6, а ви 95. Вама треба 5, а нама 95. Јел' тако?

МОЦА: Тако је.

МИТКО: Цењени стриче, поштовани оче, замолио бих вас да ме извините за пар минута, па онда да завршимо ову партију, да изађем...

МОЦА: Па изађи, ено ти врата.

Митко изађе, присушни збуњени...

МИЛОВАН: Ово ми не мирише на добро.

Митко се враћи обучен у црне панталоне, кошуљу на ширак са леђних машином, у прслуку алеве боје на бобице, а на ногама лаковане ципеле. У руци држи фудролу, из које извади сјајан, скупоцен дводелни шак. Тањи део уирафљује у дебљи, из преграде фудроле вади кикс, и специјалне црне кожане рукавице без прстију. Маже врх шака киксом, разгледа позицију на столу. Сви га немо посматрају.

МОЦА: Ти изгледа сматраш да ову игру играју панталоне и лаковане ципеле.

- МИТКО: Оче, мало стрпљења. Цењени стриче, поштовани оче, овај карамбол се игра на следећи начин: уместо да се да леви фелш, како ви то радите, опростите ми, на примитиван, да не кажем цибронски или рабацијски начин, даје се десни фелш, да би ова бела лопта у правој линији дошла до црвене, а ова друга бела лопта мора да удари овде, *(Киксом обележава месџа)* па овде, па овде, да би се све три лопте скупиле у овом ћошку, што се зове пак – штос, а ви зовете, морам бити мало прост – сисе.
- МОЦА: *(Љуџиџио)*
Ти баш нас нашо да зајебаваш.
- МИТКО: Жао ми је, али ви сте ми при руци.
- МОЦА: Мали, немој да будем крив.
- Миџко одиџра карамбол љрама малоџре даџиом објаињењу. Моца збуњен, Мирован заџањен.*
- МИЛОВАН: Можеш ли да поновиш овај ударац, синовац?
- МИТКО: Могу, стриче.
- Посџаве лоџџе у љреџходни љоложај. Миџко љонови ударац исџоветџио као љреџходни љуџи.*
- МИЛОВАН: Феноменално.
- Моца љојури Миџка око сџола.*
- МОЦА: Где си то научио, мамицу ти кварну?
- МИТКО: Шта хоће овај силедија?
- МОЦА: То ли је твој курс за падобранце, а?
- МИТКО: Ја, цењени оче, не смем да скочим ни са шамлице. Платио си курс карамбола код Цалета Бечлије у Малом Пожаревцу.
- МОЦА: Сви сте ви кварни, и твоја мајка и цела њена фамилија.
- СНЕШКА: *(Поскочи од радосџи)*
Јао, Љиљо, сестро, мама Милице, што сам ја једна кварна жена, а ово моје дете, што је оно кварно, а што ми је мајка била кварна, а тек отац, а о бабама и дедама да и не говоримо.
- МОЦА: *(Кисело)*
Много си духовита.
- СНЕШКА: Ја? Ни случајно.

МИЛОВАН: Смири се, бурезеру!

МИТКО: Стриче, да не играм, биће ми вас жао.

МИЛОВАН: Играј, братанац, да ми се ум и очи веселе.

(Овде је ипак ипак да се примени мало иређашње редитељско решење)

Митко мајсторски направи 95 карамбола уз Милованово дивљење, неискрено дурење Моцино, а на велику радост Љиљане, Снешке и мајка Милице. Крај игре.

МИЛОВАН: За овај сам тренутак живео, буразере.

МОЦА: И ја.

Митку сви честитоју и љубе га. Прво Милован, затим усхићене Снешка и Љиљана. Мајка Милица приђе уз помоћ ипак, бришући сузе. Приђе и Моца. Митко му пружи надланицу десне шаке.

МИТКО: Љуби руку мајстору.

МОЦА: Мамицу ти детињу!
(Чврсто га грти и љуби)

МИТКО: Мишко, буразере, што водем кад нађем овцу, па је шишам, а она мирна, не буну се.

Љиљана и Снешка разиђабавју мишиће, певају "Сојнице девојнице", играју око Милована и Мице који их, ипак расположени, гледају. Мајка Милица чак ипак дирижује. Кад се сина расположење...

МИЛОВАН: Вас двојица, приђите. Од данас више нисте пиципевци и шиљокурани. Од данас сте људи. За ово што сте нам направили...

СНЕШКА: *(Упадне)*
Тројке вам направили, опрости браца Миловане.

МОЦА: Е, лудачо једна.

МИЛОВАН: За ово што сте нам направили ред је да будете награђени...
(Из џепа вади новац, одбројава га и даје Митку)

МИТКО: Хвала стриче, није требало.

Милован одбројава и Милошу.

МИЛОВАН: Твоја заслуга је безначајна, ал' ај'.

Митко и Милош крену ка излазу.

МИЛОВАН: *(Пева)*
Стани, стани Ибар водо.

Милош и Митко се враће.

МИЛОВАН: То није све.
(Гледа у саи)
Сад је пола 7, а у пола 8 да сте се нацртали у белим оделима, што вам пратила Добрила из Беча, у ципелама које сам вам донео из Цириха, кошуље оне ваше педерске, розе, а кравате ако оћете. Идемо вечераске да разбијемо Јоксину кафану, иначе му је онај пијани архитекта Јања скроз усро. Сад тутањ.

Мийко и Милош изађу.

МИЛОВАН: А шта ћемо ми? Да расчистимо, ти снајка и Митко остајете, уживајте овде, ћеф вам наш базен, ћеф вам државни, а ови дечаи нека се мувају по кафићима. Ја ноћас после разбијанке идем са Моцом у Београд да га пратим на пут. Важи?

Моца и Снешка пољрвдно климају ѓлавом.

МОЦА: Кад се вратим из Лондона покупим вас овде и палимо у Грчку.

СНЕСКА: Слажем се.

МИЛОВАН: А план за вечерас: вас две презирете ѓиброњско-раба-ѓијске забаве, просто се гнушате тога...

СНЕСКА: Па јес'.

МОЦА: Е, моја жено, да није било тих рабација и ѓиброња ти би се данас звала Азра или Хелга.

МИЛОВАН: Полако, буразере, није о томе реч. Дакле, ако нећете с' нама пицните се па пичите у посету уседелии Цаки професорки...

ЉИЉАНА: Срам те било, она те обожава.

МИЛОВАН: Пардон, девојци у зрелом добу. А шта ћемо с тобом мајко? Ти остани да гледаш тиви, прво дневник, па редом, а доћи ће ти и госпа Мара, пензионисана чиновница поште и телеграфа, па можете сите да се испричате, и да ме изоговарате до миле воље.

МАЈКА

МИЛИЦА: Слушај ти, синко мој, отворено ћу да ти кажем у лице: много си загуљен човек, час овакав, час онакав, не може, бре, човек да те увати ни за реп ни за главу, како те трпи ова жена, то ни онај горе не зна.

Сви се смеју. Сви расћоложени.

3. СЛИКА – КАФАНА “МОРАВСКА НОЋ”

Кафана “Моравска ноћ”. Дуљачак сѝо је прейун празних чаша и флаша, као и посуда нејоједеног разног меса. За прочељем сѝола, на некаквој орнаментираој сѝолици која прѝеба да финѝира пресѝо, у некаквој чудној одећи која прѝеба да личи на владарску, са некаквом импровизованом круном на глави седи Циѝански цар Жира.

За сѝолом седе Милован, до њеѝа Моца, деда Миѝа, ѝоѝ Цери, сесѝра Јаѝода, Сѝева Јурњава, Божа Цин, Гаѝа Дилер, Миѝко и Милош. Сви осим Миѝка и Милоша у прѝличној мери захваћени ѝићем. Цеки Певач ѝева Миловану на уво: “Сѝина киша ѝала, виноѝради зрели”.

ЦЕКИ

ПЕВАЧ:

(Пева)

Миловане, бекриѝо, све си паре попио, попио си триста банке, абвгдѝ мајке, докторе, бре, што ме не усвоѝиш, доктор Моцо, бекриѝо, све си паре попио...

У ѝом прѝенуѝку у кафану уђе Кинѝур. Цеки прѝекине прѝесму. Сви раздраѝано прѝоздрављају Кинѝура. Моца усѝане, здрави се и љуби са Кинѝуром.

КИНѝУР: Ди си, бре, докторе, нема те, заборави нас.

МОЦА: Послови, Кинѝур, зло време, све нас стисло.

Кинѝур прѝиђе Цару Жири, клекне, склоѝи шаке исѝред лица.

КИНѝУР: Царе наш, родитељу наш, хранитељу наш, јел’ све у реду?

ЦАР ЖИРА: Све под контролом, поданиче.

КИНѝУР: Ови твоји се слабо уписују код мене.

ЦАР ЖИРА: Биће боље.

Кинѝур седне до Милована.

МИЛОВАН: За шта си?

КИНѝУР: Направи ми један ладан шприцер.

Милован му најрави шѝрицер. Кинѝур наздравља свима, куца се са Милованом и Моцом.

КИНѝУР: Школски друже, ти ми присвоѝи песму, ја сам неки јѝбени Милорад. Цеки, инструмент у шаке, весеље да падне: “Ситна киша пала, виноѝради зрели”, полако, д’ умиреш естам...

Цеки му ѝева на уво, сви прѝаѝе, прѝочиње весеље.

КИНЂУР: И запамтите моје речи: само један човек, само један Србин сме и може да се супротстави светској аждаји, која се на нас устремила, само један, зна се који. Живели!

Ойшшш урнебес, ѓалама, овације.

МИЛОВАН: *(Захваћен алкохолом)*
Тишина, тишина, маме ви га ѓиброњске потерам...

Сви изненађени шоном намах заћуше. Тишина.

МИЛОВАН: ... ви знате ко је овај човек,
(Сшави шаку на Моцино раме)
сме ли њега неко само ружно да погледа?!

КИНЂУР: Само он има буразера... Ако си пијан иди кући па се испавај, ако си полудео, да те вежемо.

МИЛОВАН: Кинђур, гледај своја посла.

МИТКО: Стриче, не добише ли ѓиброње све ратове за Србију?

МИЛОВАН: *(Прилазећи му)*
То је истина коју нико не зарезује, ама, за црвљиву шљиву,
(Сшавља му шаку на раме)
братанац, морам да ти скренем пажњу на следеће, слушај ме добро: ти имаш мало више памети него што је човеку потребно за живот. То има и добру и лошу страну, обрати на то пажњу и поведи рачуна, и... са Милошем се воли до краја живота.
(Сузних очију ѓа чврсно заћрли)

МИТКО: Стриче, стварно ми ништа није јасно.

МИЛОВАН: Не фолирај се, само је теби све јасно.

МИЛОШ: Тата, о чему се ради, молим те, објасни нам.

Мирован шрође Милоша, засшане, врашш се...

МИЛОВАН: Умал' да те заобиђем, човече, али ти се на свог оца не би наљутио.

МИЛОШ: Тата!

МИЛОВАН: Е, ово је најтежи тренутак у моме животу...

КИНЂУР: Шта, бре, сереш, објасни нам шта 'оћеш!

МИЛОВАН: Кинђур, јесам ли ја тебе некад прекид'о у разговору?

КИНЂУР: Јеб'о те, дал' ме прекид'о, нисам мог'о никад до речи да дођем од њега.

- МИЛОВАН: *(Шака на Милошевом рамену)*
Милоше, сине мој, сад мораш да ми одговориш на следеће питање: да ли је постојала макар и теоретска могућност да неког или нешто више волим од Тебе?
- МИЛОШ: Тата, забога, шта се то с' тобом догађа?
- МИЛОВАН: Ништа синко. Не мораш да ми одговориш на постављено питање, даље... ти се на свога оца не љутиш што те је мало... мало муштрао...
- МИЛОШ: Како црно муштрање, шта ти је тата?
(Засузи)
- МИЛОВАН: Сад ме слушај пажљиво, наћуљи уши, баци увце: мајка ти је добра жена. Синко, боље да је слушаш него што си мене слушао, разумеш, јасно?!
- МИЛОШ: *(Плаче)*
Хоћу, тата.
- Мирован крене, засијане...*
- МИЛОВАН: И... упиши ту њену стоматологију, није то најгори људски пос'о... али цео живот зевати у зубне пећине и удисати разне смрадове, да не будем вулгаран...
(Крене, ојей се врати и чврсто задржи Милоша који плаче)
Који ти је, који ти је, дечко? Зашто плачеш, човече? Људи, што су нас ови дечаци разбили на карамболу... јеб'о те... слушајте, то нису више пиципевци и шиљокурани, части ми!
(Приђе деда Мији)
... дедо, стварно није у реду што си Достану Циганку запалио за марке, није у реду, поштено жени да вратиш, продај нешто: кућу, или њиву, продај нешто...
- ДЕДА МИТА: Шта се, бре, бечиш? Кога курца изиграваш? Шта ти је, бре?
(Зайлаче)
Шта забадаш трн у здраву ногу.
- МИЛОВАН: Није здрава, дедо, није,
(Скине му качкеј, глади му ћелу)
мада си једно опасно маторо кучиште, ипак сам те много волео.
(Залаје, присујни не реајују)
Шта је, бре, људи, шта се то с' вама збива? Или можда ја чиним нешто ружно?

(Приђе њоју Џерију)

Попе, пољубим ти падају у... ћут' ти кучиште, у... око, наравно, попе, она вечера код мене се одлаже из... како да ти кажем, којих разлога, попе. Аци Крљачу поручи, кажи му да је доктор Мирован поручио да кад заврши са тим јебеним Турцима обавезно дође овде и тренира наш "Раднички". Људи, што је то био тим, сећате се: Циле, Гојко, Чова, Шаке, Прпе, Мага, Боџука, Ресавац, Старац, Јарац и Качарац, еј. "Баук са Ресаве".

(Приђе Божуи Џину)

Јел' бре, Џин, шта се ти смуцаш у ово доба и то још са овом нерадничком булументом? Тутањ, бре, за који сат палиш на Голију.

Џин хитро усмиле, крене.

ЏИН: У праву си, докторе.

МИЛОВАН: *(Певушећи)*

Стани, стани, Ибар водо...

Џин засмиле. Мирован му приђе, из џепа вади новац, одбројава...

ЏИН: Докторе, шта то радиш!?

МИЛОВАН: Слушај ти, Џин, доктор Мирован Џукић ником није дуг'о, па неће ни теби.

(Грубо му ђура новац у шаке)

Држи ово! Да сазидаш мом Клинци кућу, да се бели к'о снашина рекла.

Џин збуњен, очи сузне, држи новац у шапи...

ЏИН: Докторе, бре!

МИЛОВАН: Све је у реду. И зидај људима куће, то је један од нај-
леших људских послова.

Џин изађе сузних очију. Мировану приђе изнервиран Кинђур.

КИНЂУР: Па, добро, бре, па штра нам ово радиш?! Јесмо ли све ово заслужили?!

МИЛОВАН: Школски друже, јесам ли ја тебе некад увредио?

КИНЂУР: Ниси.

МИЛОВАН: Волиш ли ти мене? Јеб'о те, педерског ли питања.

КИНЂУР: Па како да те не волим, бузго једна, па бољег пријатеља од тебе нисам имао, стоко једна без репа, пизда ти лепа матерна блесава!

Чврсто се заљре.

МИЛОВАН: Сад ме, молим те, остави на миру. Ово је моја ноћ, па каква да је – моја је.

Кинђур се враћи на своје место. Милован приђе Јагоди. Нежно је заљри.

МИЛОВАН: Јагода, знаш шта тврди овај наш Председник, тврди да сам ја теби био само чалабрчак пред озбиљан ручак, части ми, доктор Милован Чалабрчак...

ЈАГОДА: Докторе!

МИЛОВАН: Јагода, ја се ноћас измотавам, зајебавам, а ти си... једно сасвим исправно чељаде, колико да се зна, а наши душмани нек' једу, нек' једу, нек' једу шта 'оће...

ЈАГОДА: Докторе, да сте ви нама живи и здрави.

МИЛОВАН: Хвала, злато моје. Што се здравља тиче
(*Куца о сто*)
да не чује зло, а да ли сам жив, то баш не бих могао поуздано да тврдим.
(*Приђе Џекију Певачу који се шћућурио поред Цара Жире*)
Шта је Џеки, што се кријеш иза свог цара?

ЏЕКИ: Јел' смем да кажем?

МИЛОВАН: Ти? Ти да ли смеш да кажеш? Не зајебавај, Џеки.

ЏЕКИ: Докторе, све ми се ово не свиђа.

МИЛОВАН: (*Гласно се насмеје*)
И мени се не свиђа, Џеки!
(*Иза цара Жире на зиду окачен огроман портрет С. Милошевића на коњу и у ловачком оделу, са ловачким шеширом у коме је уденом карактеристично перце. Милован ујери поглед у портрет, наклони се према њему, зајева гласно, бесно, болно*)
“Слободане, диле'о, Србију си сјебао, сјебао си Србију, маму ти у... опрашћај Председниче, али како ствари стоје, ти изгледа ниси дорас'о овом послићу...
(*Џекију*)
Џеки, пијем те у ове песмарице, јеб'о те...

КИНЂУР: Па коњу један, магарче, пијана будало, ово ћеш скупо да платиш!

МИЛОВАН: Знаш, знаш, у реду је, тежак прекршај партијске дисциплине, одговарају пред анкетним одбором ЦК СПС – Мала Грабишка, а на челу тог одбора бићеш ти, школски друже и велики пријатељу, па ћеш ваљда да ме вадиш.

(Цару Жири)

Царе наш, хранитељу наш... шта да ти кажем, таква нам је судбина, ал' се не дајте душманима.

(Вади новац из џепа)

Царе, ево ти ова цркавица, расподели тамо твојима, нећу да се мешам, ти најбоље знаш коме треба да даш. Ух, јеб'о те, ноћас сам и поета. Ко ми је још остао? Јурњава, што си заб'о нос у тај шприцер? Човече, знаш шта је ноћас једино важно? Ноћас је једино важно да ће моја школска другарица Лепосава Матић, звана Лепа Лепа да живи. Јурњава, што ти је мајка била лепотица, сви смо у њу били зацопани к'о пинтер у кацу, и девојка за пример, него како, ал' удаде се за овог твог блентавог оца, виша сила.

ЈУРЊАВА: Да ти кажем фала за све што си учинио за моје укућане и мене недовољно је, али и мени се к'о Џекију све ово не свиђа.

МИЛОВАН: И мени се не свиђа, Јурњава, али шта се ту може.

(Приђе Гађи Дилеру)

Гаго, сине, ал' црпемо девизу к'о црпна станица, јеб'о те!

Гађа га гледа збуњено и шужно.

ГАГА: Докторе, која сте ми добра учинили глупо је да набрајам...

МИЛОВАН: И...

ГАГА: И ја би' се придружио Џекију и Јурњави, и мени се све ово не свиђа.

МИЛОВАН: Не мирише ти на добро.

ГАГА: Тако некако.

МОЦА: *(Пошио је ухваио Милованов поглед показује на сајл)*

Буразере, можда би требало да кренемо.

КИНЂУР: Шта је педеру београдски, велики хирурге, шта је? Све ти се ово не свиђа, је ли?

МИЛОШ: *(Викне)*

Тата!

МИТКО: *(Викне)*

Стриче!

МИЛОВАН: Шта је копилани, шта ви хоћете? А ти велики докторе, триест година ти мене вучеш за нос, триест година ти изиграваш овде у Грабишки Светог Николу. Мислиш да сам кретен. Ништа ти не дам, ништа.

МИЛОШ: (Плаче)
Тата, шта то радиш?

МИТКО: (Плаче)
Стриче, шта се то дешава?

МИЛОВАН: (Плаче и ѓрли Моцу)
Ништа ти не дам, ништа, ни торбу, ни торбу, враћај ми
торбу, враћај ми одмах торбу,
(Грли ѓа и љуби)
врати ми торбу одмах, одмах, враћај ми моје крпице.
(Грца)

Моца изађе. Мирован рида, ѓриђе му Кинђур.

КИНЂУР: Шта то радиш, мамицу ти краву јебем.

МИЛОВАН: Коме краву мамицу, семе ти мафијашко и лоповско
јебем.

*Прилазе један друџом, извуку ѓишиѓоље, из неѓсредне близине ѓуцају
један у друџоѓ. Заѓрљени се заѓеѓурају и ѓадну. Уђе Моца са ѓорбом,
сѓусѓи ѓорбу изнад ѓихових ѓлава (надѓробни сѓоменик), клекне, ѓиѓа им
ѓулс, шаком им ѓређе ѓреко очију, усѓане, крсѓи се. Присуѓни ока-
мењени.*

4. СЛИКА – ПОКЛОН СЛИКА

Парафраза сахране из филма “Кум”.

*На средини два ковчеѓа у којима леже Мирован и Кинђур (исѓред ковчеѓа
на енѓлеском језику је рекламни ѓано. “Поѓребни завод Милошевић и
комѓ.”) Нови кум је Миѓко, консиљере је Милош. Моца, илоѓиран у
колицима, на крилу држи ѓорбу, а акѓери комада редоследно ѓрилазе
Миѓику, љубе ѓа у руку, и одлазе на ѓоклон.*

Последњи усѓану Мирован и Кинђур из ковчеѓа и ѓриђу на ѓоклон.